

# Markéta Šichtařová: Proč se pořád máme bát

- CZ24 News | 30. prosince 2021

SVĚT: Tisková agentura Bloomberg přinesla v úterý 28. prosince 2021 zprávu, která mezi řádky říká mnohem víc, než kolik z ní vyplývá na první pohled.

Zpráva říká, že „Počet nových případů Covid-19 za jediný den, tedy za pondělí 27. prosince 2021, dosáhl po celém světě nového rekordu 1,44 milionu případů. Proti minulému měsíci se počet případů zvedl skoro o 50 procent, počet úmrtí ale zůstal stejný.“ Dobře tedy, zpráva na první pohled mluví o pandemii. Mně jako ekonomovi ale nezbývá, než v ní vidět něco docela jiného.

Pokud se počet nově odhalených pozitivních lidí zvýší o padesát procent, ale počet úmrtí neroste, musí to znamenat, že výrazně klesá letalita nemoci. To je ostatně osud většiny srovnatelných respiračních pandemií. Ani virus španělské chřipky nezmezil ze dne na den z povrchu světa, pouze postupně mutoval tak dlouho, až se jeho nebezpečnost snížila tak, že se zamíchal mezi jiné nerozpoznávané „sezónní virózy“ a již nebyl dál identifikován. S dnešní úrovní testování bychom i tehdy, v době těsně po „odeznění“ španělské chřipky, patrně dál virus v populaci „viděli“. Tehdy ale víceméně promořená společnost již neumírala tak intenzivně jako na počátku pandemie, takže se pandemie prohlásila za odeznělou.

**I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!**

**CHCI PŘÍSPĚT**

Totéž se patrně děje dnes. Nové a nové mutace mají menší a menší smrtnost. Strach z nemoci by také měl pomalu, ale jistě opadat. Lidstvo by se mělo těšit z toho, že každý jednotlivý člověk má při nákaze statisticky menší a menší pravděpodobnost úmrtí. Pomalu a nenápadně se blížíme smrtnosti běžné pravé chřipky. A když vše půjde dobře, klesne třeba i pod ni a dostaneme se na smrtnost běžné sezónní virózy. To nevíme, to je zatím stále ještě jen nadsázka. Víme ale jistě – protože to čísla neprůstřelně potvrzují – že našlápnuto na takový vývoj je. Strach by tedy měl opadat stejně rychlým tempem, jakým se procentuálně snižuje smrtnost.

To se však neděje. Opatření trvají, výjimečné stavy ve světě dál platí, intenzita testování zdravých jedinců a vyhledávání „pozitivních“ mezi nimi neslábne, ačkoliv to zjevně úmrtím nebrání. Opět by se mohlo zdát, že toto konstatování se na první pohled týká vyhajpovaného strachu z pandemie. Ale netýká.

Pokud totiž budeme mít oči otevřené dokořán, velmi rychle si uvědomíme, že analogický scénář v bledě modrém vidíme i jinde. Nejmarkantnější je to u posedlosti zeleností. Je to spíš rádobyzelenost,

evropsko-americké snahy o zezelenání planety, o ovlivnění teploty planety či o ovlivnění koncentrace CO<sub>2</sub> v atmosféře jsou víc kontroverzní než účinné. Mám intenzivní podezření, že snaha o změnu teploty planety skrze dotace na elektroauta má asi takový efekt jako snaha o zastavení pandemie skrze nošení roušek na liduprázdné ulici. Ale o to je podobnost větší.

Pokud bychom šli ještě dál, našli bychom analogie další, jen se zatím neuchytily stejně davově a stejně hystericky. Nemají totiž dostatečně davový potenciál kvůli tomu, že nevzbuzují tak silný strach: sem patří třeba genderismus. Očividně na nestejný počet mužů, žen a dalších pohlaví v managementu firem či ve vládách států neumírá tolik lidí jako na covid, takže potenciál takových témat paralyzovat společnost je o mnoho řádů nižší než potenciál pandemie, případně potenciál fobie z CO<sub>2</sub>. Zdánlivě teď zase mluvím o potenciálu genderového hnutí. Ale nemluvím.

Ve skutečnosti jde totiž o zprávu o aktuálním mentálním nastavení rozvinuté části lidstva. Dospěli jsme jako evropsko-americká civilizace do bodu, kdy jsme se díky hojnosti přestali bát o holé životy, ale současně homo sapiens má biologicky nastavenou potřebu něčeho se bát a neustále dráždit a trénovat svůj limbický mozkový systém. Když strach z objektivních příčin chybí, musíme si jeho důvod vymyslet.

Nemyslím, že je to náhoda, že méně bohaté společnosti neřeší ani gender, ani CO<sub>2</sub>, ani pandemii. Prostě žijí a bojí se podle míry své rozvinutosti buď predátorů (jde-li o zbytečky původních divokých civilizací), nebo nedostatku peněz na jídlo (jde-li o populace chudých zemí třetího světa), nebo boha (jde-li o rozvinutější nábožensky exponované režimy). My, bohatá evropsko-americká civilizace, se už nebojíme ani jednoho, a tak si své fobie musíme vymýšlet uměle.

Chci tím říct jediné. Mnoho z nás doufá, že až se odezní pandemie, „bude klid“. Nebude. Pohltí nás jiná fobie, patrně to bude fobie zelená. Ta má proti pandemii jednu výhodu: sice se na ni neumírá jako na covid, zato ale se může udržet o to déle; nemusí odeznít tak rychle. CO<sub>2</sub> totiž jaksí nemutuje. A pokud by čistě hypoteticky přišla nějaká drtivá a neprůstřelná studie, která by nějak zázračně 99 procentům populace prokázala, že strach z oteplování není nutný (ale to se nestane), do několika měsíců tu máme novou fobii. Třeba z Marťanů. Nebo z kosmického záření. Ale bude tu. A pořád dokola tak dlouho, dokud vlastní blbostí buď nezchudneme, nebo nepřijde skutečný problém hodný strachu.

Autor: Markéta Šichtařová

Zdroj: [sichtarova.blog.idnes](https://sichtarova.blog.idnes.cz/)